

EDDA

STARSZA
POETYCKA

Armoryka

**EDDA STARSZA
POETYCKA**

EDDA
STARSZA
POETYCKA

w przekładzie Joachima Lelewela

ARMORYKA
SANDOMIERZ

Redaktor: Marta Sarwa
Projekt okładki: Juliusz Susak

Tekst *Eddy poetyckiej* wydano na podstawie edycji: Joachim Lelewel, *Edda: to jest Księga religii dawnych Skandynawii mieszkańców*, Wilno 1828.

Pisownię uwspółcześniono w niewielkim zakresie.

Na pierwszej stronie okładki: *Georg von Rosen - Oden som vandringsman (Odyn wędrowiec)*, 1886,
(licencja *public domain*, źródło Internet: <http://sv.wikipedia.org/wiki/Oden>)

© Copyright by Wydawnictwo "Armoryka" 2006

Wydawnictwo ARMORYKA
ul. Krucza 16
27-600 Sandomierz
tel (0-15) 833 21 41
e-mail: mandrago@vip.interia.pl
<http://www.mandrago.vip.interia.pl/>

Druk: Drukarnia Diecezjalna Sandomierz
ul. Żeromskiego 4
27-600 SANDOMIERZ

ISBN 978-83-60276-27-3

EDDA STARA¹

¹ "Edda starsza - najstarszy zabytek piśmiennictwa islandzkiego, datowany na IX wiek n.e. Edda starsza, zwana też Eddą poetycką, składa się z 29 pieśni, z których 10 było poświęconych bogom (mityczne) oraz 19 poświęconym bohaterom i wojownikom, napisanych stylem, który od niej właśnie został nazwany eddycznym. Pieśni Eddy starszej to utwory mitologiczne oraz pieśni heroiczne; są one bogatym źródłem wiedzy o staroskandynawskich zwyczajach i wierzeniach. Wszystkie pieśni Eddy są anonimowe, prawdopodobnie ich autorzy powtórzyli tylko zasłyszane opowieści. Eddę starszą odnalazł ok. 1640 roku biskup Brynjolfur Sveinsson, który (...) później podarował ją królowi Danii. Dla nazwania odnalezonego zbioru pieśni użył tytułu utworu znanego kronikarza i poety islandzkiego Snorri Sturlusona, tzw. Eddy prozaicznej, która jest zbiorem komentarzy do mitologii staroskandynawskiej i poradnikiem dla skaldów, co więcej zawiera liczne cytaty i odwołania do swej poprzedniczki, Eddy starszej. Odnaleziony rękopis pochodził z około 1270 roku i składał się z 45 kartek. W 1891 roku Wimmer i Jonsson wydali fototypowe wydanie tego rękopisu wraz z transkrypcją. Pieśni Eddy starszej można podzielić na dwie grupy: mityczne i heroiczne." - cyt. za: EDDA STARSZA [w:] Internet: http://pl.wikipedia.org/wiki/Edda_starsza

I. WÖLUSPA

Woli (przyszłość widzącej) badanie

1. Milczcie a słuchajcie! świętego rodu, więksi i mniejsi; towarzysze Heimdalla! Walfodura sztuki chcę opowiedzieć: starodawne powieści. Nic dawniejszego nie znam!
2. Są mi olbrzymi wiadomi! Pierwociny rodu, od nich zachowane chcę opowiedzieć. Dziewięć światów, dziewięć przestrzeni, i więcej znam; środek, wielkość i tego pył.
3. Dawny jest wiek, kiedy Ymer żył; ni piasku, ni morza, ani wiatru było. Nikt ziemi nie widział, ani w górze nieba: pusta przestrzeń, nigdzie trawy.
4. Nim Bura syny dźwignęli grunt i warowny Midgard gotowy był: gorejące ukazało się słońce, na budowy kamieniach, posada była zieloną, od ziela (porów) zielonolśniąca.
5. Słońce rzuciło światło, księżyc po prawej biegł stronie u bramy nieba. O swym domie nie wiedziało słońce, ni gwiazdy o swym stanie, księżyc nie znał swej mocy.
6. Radzić zasiedli pany, święci władcy: noc i nów imię zyskały; ranek i południe, by nimi starość i lata mierzyć.
7. Zgromadzenie Asów, stawiało na górach boginiom i bogom ołtarze, gorzały pieczyska, przygotowywano cęgi i kowalskie narzędzia.
8. Wesoło i błogo igrali, nie znali co jest złota pragnąć: aż trzy dziewice Thurssów, mocą obdarzone, z olbrzymów przybyły do kraju.

9. Radzić zasiedli pany, święci władcy: kto będzie przewodniczył tłumowi karłów (Dwergów) co z krwi i kości Brymera powstali?
10. Modsagner został pierwszym zwierzchnikiem karlej gminy, drugi Durenn. Postaci ludzkie i inne z ziemi, lepiłi karli, na rozkaz Durena.
11. Nor i Nide, Nordri (Północ) i Sudri (Południe), Austre (Wschód) i Westre (Zachód), Althiössus (stara niedoła?), Dualen (leniuch), Bivor i Bavor, Bambur, Nori, An (troska) i Anar, Ai, Miotvitner.
12. Weigur i Gandalssur, Windalssur, Thain, Thekur, Thorren, Thrór, Lidur i Vitur, Naer i Nyradur. Nazwałem tedy karłów, radzących, rządzących wiatrem i deszczem.
13. Fili, Kili, Funden, Nale, Heile, Vili, Hanar, Sayor, Frär, Hornbari, Fogur i Löne uprawiacze ziemi i drzew sadnicy.
14. To jest o karłach, o Dwalena (odurzałego) ludziach, dosyć o tym rodzie. Jego siedlisko w kamiennych domach, w Jörwalls leżał ich gród.
15. Tam byli Drupner, i Dölgthraser, Har, Hungspäre, Hlevangur, Glör, Skirvir, Wirvir, Skassidur, Ai, Allfur i Ingvi: drzew sadnicy.
16. Fialar i Froste, Finnur i Ginnar, Dore, Ore, Dufur, Andvare, Hegti, Fili, Haar i Sviar. Dopóki życiem cieszą się ludzie, potomności ich sława dosięgnie.
17. Przybyli na ostatek, trzech mężów Alfów, i Astgów i Asów: słabych znaleźli ludzi, bez sił męża i niewiastę.
18. Bez życia, bez mowy, ni tchnienia, ni oczu, bez ludzkiego wejrzenia. Życie dał Odin, Harner mowę, tchnienie Lopter i ludzkie wejrzenie.
19. Święty jesion Yggdrasill wiem, gdzie stoi błyszczący i bogaty; rosa z niego na dolinę ocieka. Nie uszkodzony stoi w studni przeszłości (Urdar brunnen).

20. Trzy dziewice wystąpiły, wiele wiedzące, z owej studni z pod drzewa; przeszłość (Urd) zowie się jedna, druga terażniejszość (Verdanda), szybka jest na łyżwie trzecia, przyszłość (Skulda).
21. Nadały i wybrały prawa. Los stanowiący o dzieciach czasu. Wiecież co więcej? I co? Wiem o pierwszym na świecie ludów mordzie: gdy chciwość złota powstała, nawet przybytki Hara (wyniosłego) zapaliła.
22. Trzykroć spalona, trzykroć odrodzona, upragniona, żyje dotąd. Gdzie się zbliży, tam bogactwa ma imię; gdzie przybyła, czarodziejka była i jest; zła bogini, od każdego miłowana.
23. Radzić zasiedli, pany, święci władcy! Czyżby Asy powściągnąć nie zdołali, i wzbronić pierwszeństwa?
24. Odin rzucił między ludy broń, stąd był pierwszy mord na świecie. Zburzony był, popsuty i połamane ściany ogrodu Asów, przez wojska Wanów.
25. Radzić zasiedli pany, święci władcy! Kto powietrze z wodą dobrze zmiesza; kto Odego (wściekłego) kochankę, ród olbrzymów uwielbi?
26. Oburzył się wielowładny Thor, rzadko spokojny, i to przedsięwzię. Stąd powstały, przyrzeczenia i śluby, sprzysiężenia i różne znowy.
27. A cichą jej piosnkę Heimdall, tam pod lasem tak święty jak świetny nuci. Widzi ona szumiącą w zakolach wirów rzekę ciężarem Walfodurowym (zmarłych ojca). Wiecież co więcej? I co?
28. Raz gdy tam siedzi, zbliżył się stary, najmędrszy z Asów, pojrzała mu w oko! Czego mnie pytasz? Czego mię badasz! Wiem dobrze Odinie, gdzieć oko wypadło. W wodach jest skryte, w studni Mimera (mądrego); miód pije Mimer każdego rana, o ciężarach Walfodura! Wiecież co więcej? I co?

29. Cacka i drobiazgi, dał wam Herfodur (pan ojciec) mądrość w mowie jak czarowniczy pręcik. Opodał widzi koło siebie, daleko patrzy w świat. Wiecież co więcej? I co?
30. Dalej patrzcie! Walkyrie idą, zrodzone biegać na sądy boże. Skulda z tarczą, inna Skogul, Onnur, Gunnur i Hildur, Gundul, Geirskogul. Nazwane są Heriana, Noray, Walkyrie przez Gyora krainę jeżdżące.
31. Widziałem Baldera w bitwie skrwawionego syna Odina, los go ściga. Wola najwyższa stała w polu, chuda i znużona jak jemioly różga.
32. Z tej rośliny wyrosły zmartwienia serca. Haudur nią trącił Baldera, którego brat starszy syn Odina jednoocznego zabił.
33. Nie umył rąk, nie cesał włosów, aż zgładził zabójcę Baldera. Głośno narzekała Frygga w przybytkach Fensalu przy straży Wallhalla! Wiecież co więcej? I co?
34. Widzisz w cieniach gaju ukrytego, w pętach leżącego, smutnego Loka. Tam siedzi Sigyna, nikt bardziej małżonka nie kochał. Wiecież co więcej? I co?
35. Rzeka od wschodu, z jaszczurczej doliny, kwaśna i brudna, Slidur zwana. W północy stoi, na pagórkach złocista sala, Sindra zwana. Inna w południu, pełna olbrzymów sala Brymera domem.
36. W żelaznym lesie na wschodzie, żywi stara Fenrisa płód. Większy, dziwszy od innych, między którym jest pożerca księżycy.
37. Głód umierającymi gasi; ławy władców, krwią skrapia. Czarnym się stanie słońce na jesień, w koło zawieruchy krążą! Wiecież co więcej? I co?
38. Na wzgórkach siedzi i brząka, olbrzymek pasterz wesoły Egdir. Tam przed nim na gałęziach pieje czerwony kogut Fialar.

39. Zwany złoty grzebień pieje Asom i do boju powołuje rycerzy pana ojca (Herfodura). Szarej barwy inny, pod ziemią w domu Heli pieje.
40. Chciwie wyje Garmur, przy bramie Gnypahell, zrywa łańcuchy, za żarłocznym (Freke) pędzi. Wiem jeszcze wiele! Widzę przyszłość Upadek władcy Asów!
41. Biją się i zabijają bracia! Pokrewni związki krwi potargają! Niedole i cudzołóstwa częste! Wiek brodaty i miecza, kruszą się tarcze, czas dziczy i zawichrzeń pełny przed końcem świata! Człowiek nie oszczędzi człowieka.
42. Igrają dzieci Mima; kipi ziemia w płomieniach! Najgłośniejszym rogiem (Giallarhorn) trąbi wysoko w powietrze Heimdall. Z głową Mimera rozmawia Odin; swobodnie się Ymer podnosi; jesion Ygdrasil wstrząśniony.
43. Chciwie wyje Garmur, przy bramie Gnypahell, zrywa łańcuchy, za żarłocznym (Freke) pędzi. Hrimur ze wschodu, wojownicy wiezie. W olbrzymich kłębach podnosi się wąż spośród morza; ulatuje orzeł i szarpie zwłoki.
44. Wypływa statek z paznokci (Naglfare) ze wschodu, i na nim syny ognia, z płomienia (Log) ludzie pod sterem Loka; pojeżdżają dzieci błazna z żarłocznym (Freke). A przed nimi brat Byleifa.
45. Cóż wy Asy? Co wy Alfy? Drży świat olbrzymi, Asy się gromadzą; jęczą karli (Dwergi) w kamiennych kryjówkach, widzący góry! Wiecież co więcej? I co?
46. Z południa zbliża się Surtur, z błyszczącą bronią, jakby zachodzące słońce, połyskuje jego miecz! Wstrząśniona ziemia, skruszone skały, drogi piekiel (Heli) echa powtarzają niebo się pęka.
47. Drugi smutek dotyka Hlynę: śmiało Odin występuje przeciwko Fenrisowi, któremu pomaga Surtur, Beli zwycięzca. Friggi małżonek, wasza królowie pociecha, upada.

48. Wtedy dzielny syn Widar, staje ze zwierzem do walki. Miecz swój silnie przez paszczę, w serce zatapia. Tak się pomści ojca!
49. Rzuca się wściekły brat wilka; Zachodzi mu silny syn Hlodingi i Odina; zabija węża niegdyś ziemię otaczającego. Patrzcie śmiertelnicy! Dziewięć kroków cofa się przed płynącym jadem węża syn Fiorgyny.
50. Czernieje słońce, w morzu tonie ziemia! Nikną z nieba gwiazdy, w ostatnim dniu, sroży się ogień wznoszącymi się ku niebu płomieniami.
51. Widzisz jak ziemia na nowo się z morza podnosi. Opadają wody, bujający orzeł z górzystych wyżyn porywa ryby.
52. Na wysokości Asy o starym zanikłym rozmawiają świecie. O dawnych narodach i mocnego Odina decyzjach.
53. Wydobywają się długo ukryte złote stoły z zielonej trawy, które służyły Odinowi przed tym bogów władcy i jego familii.
54. Niesiane pola wydają owoce. Złe jest wygnane! Wraca Baldur. I Haudur i Baldur na polach Odina, mieszczą dzielne bogi.
55. Rozstrzygniony los Hånera. Budują bratnie dzieci, w wietrznym świecie! Wiecież co więcej? I co?
56. Patrzcie! Oto dom połyskuje, jak ogień słoneczny i bardziej złocisto. Imię jego Gimli (niebo). W nim po wszystkie czasy zamieszkają ludy i użyją dobrego.
57. Zasiada mocny, przed wszystkim pierwszy, wszystkiemu rozkazujący, na wysokim sądzie. On wyrokuje, on decyduje, co ustanowi to nie przemienie.
58. Przybywa smok, lecąc i krążąc z przepaści przestępstw; dźwigając na skrzydłach zwłoki Nythoggura (przestępstwo tnący), którego kraj przeminął.

59. Patrzcie! Oto stoi dom opodal słońca, tam pod Nastrond,
drzwiami na północ. Krople trucizn z okien spadają,
z kolców zbudowany, jest mieszkaniem węży.
60. Patrzcie! Przez bystrą tam przebywają rzekę winowajcy,
krzywoprzysięzcy, mordercy i inni miłością uwodzący:
tam gryzie Nydhoggur (przestępstwo tnący) gryzący
ciała umarłych, szarpie, i płata! Wicież co więcej? I co?

II. WAFTHRUDNISMAL

Wafthrudera (Odina) pieśń

1. Odin. Poradź mi Friggo! Pragnę odwiedzić Wafthrudnisa; pragnę rozeprzeć się o dawne powieści z wszystkowiedzącym olbrzymem (Jotunem).
2. Frigg. W domu zostać ci radzę bohaterów ojcie (Herjafandr) w krainie bogów; gdyż żaden z olbrzymów, mnie mam, w dzielności nie wyrówna Wafthrudnowi.
3. Odin. Wielem obszedł wiele doświadczył, wielu władców badałem; pragnę więc wiedzieć, jak Wafthrudnisa sale urządzone.
4. Frigg. Zdrow pojeżdżaj! Zdrow powracaj! Bądź od bogów pozdrowion! Dość masz rozumu, ojcie przedwieczny, by rozmawiać z olbrzymem.
5. Ruszył więc Odin, mądrość wyrozumieć, wszystkowiedzącego olbrzymia; przybył do mieszkań Imsfadera (olbrzymów ojca). Wraz wchodzi Yggr (najbaczniejszy).
6. Odin. Witaj Wafthrudni, w twe progi wchodzę, by cię widzieć, chce naprzód wiedzieć, czyś ty rozumny wszystkowiedzący olbrzymie?
7. Wafthrudner. Któż to z ludzi, w mem mieszkaniu, do mnie mówi? Ty nie wyjdiesz, z naszych mieszkań, jeśli nie jesteś mędrzy.
8. Odin. Zowie się Gagnrathr (wędownik), zdrożony jestem, upragniony twych mieszkań; gościny trzeba, długom się tułał, abyś mię przyjął olbrzymie!

9. Wafthrudner. Co ty Gagnradzie, o naszym progu mówisz? Idź do sali i siadaj: zaprobujemy, który zna więcej, gość, czy stary gaduła.
10. Gagnradr. Ubogi człowiek gdy do bogatego przybędzie, mówi dobrze lub milczy. Gadulstwo, sądzę, niestosowne dla tego co przychodzi do przezornego!
11. Wafthrudner. Powiedz Wafthrudn! Gdy chcesz na progu, twój sprawności dać dowód: jak się zowie koń, co kolejne ciągnie dni nad rodem ludzkim?
12. Gagnradr. Skinfaxi (grzywa błyszcząca) zwany, pogodny ciągnie dzień nad rodem ludzkim; z koni najlepszy między jeźdźcami (Reidgolom); zawsze się lśni grzywa rumakowi.
13. Wafthrudner. Powiedz Gagnradzie! Jak się zowie koń, co z wschodu ciągnie, noc na dobrych władców?
14. Gagnradr. Hrimfaxi (grzywa zmarzła) zwany, co kolejne ciągnie noc nad dobrymi władcami; z wędzidła padają co poranek krople: stąd powstaje na dolinach rosa.
15. Wafthrudner. Powiedz Gagnradzie jak nazwiesz rzekę dzielącą synów olbrzymich ziemię, od bogów?
16. Gagnradr. Ifing (niepokój, nieprzyjaźń) zowie się rzeka, co dzieli śmiertelnych synów ziemi od bogów; otwarcie płynie, ode dni dawnych, i nigdy nie umarza lodem.
17. Wafthrudner. Powiedz Gagnradzie jakie imię pola, gdzie do bitwy śpieszą, Surtur (czarny) i łagodne bogi.
18. Gagnradr. Wigridr (wojenna wrzawa) zwie się pole, gdzie do bitwy śpieszą Surtur i łagodne bogi; sto mil rozległe na wszystkie strony, takie im odznaczone pole.
19. Wafthrudner. Jesteś mądry gościu! Przystąp do ławy olbrzymów, pomówmy siedząc: głową zakład w naszym domu, gościu! O zręczność umysłu.
20. Gagnradr. Powiedz jeśliś dość biegły: Ty Wafthrudni wiesz: skąd jest ziemia i górne niebo? Naprzód, mądry olbrzymie!

21. Wafthrudner. Z Ymego ciała ziemia stworzona, góry z kości, niebo z głowy umarłego olbrzyma (Jotuna), a z potu morza.
22. Gagnradr. Mów co innego, jeśliś dość biegły, i ty Wafthrudni wiesz: Skąd jest księżyc co ludzi obchodzi i słońce podobnie?
23. Wafthrudner. Mundilförem (świat objeżdżający) zwany, księżycą ojcem równie i słońca; niebo okrążają co dzień, by ludzie lata liczyli.
24. Gagnradr. Mówże po trzecie gdyś mądrym zwany i ty Wafthrudni wiesz: skąd dzień co ludzi obchodzi, i noc z ciemnością?
25. Wafthrudner. Dellingr (przyćmienie) ma imię, co dnia (Dag) jest ojcem, ale noc (Nott) z Niorfa (Navrvi) ciemnicy zrodzona. Pełnie i nowie, stworzyli władcy, by ludzie lata liczyli.
26. Gagnradr. Mówże po czwarte, gdyś mądrym zwany, i ty Wafthrudni wiesz: Skąd że jest zima (Vetr) gorące lato (Sumar), naprzód między mądrymi władcami.
27. Wafthrudner. Windswalr (wiatr mroźny) zwany ojciec zimy, Swasuthr (łagodny wiew) lata; po wieki, obie ustawnie idą, aż przeminą władcy.
28. Gagnradr. Mówże po piąte, kto z Asów najstarszy, albo z Ymera potomków, powstał na początku dni?
29. Wafthrudner. W niezmiernej zimie, przed ziemi stworzeniem, zrodzon Bergelmer (góra stara). Thrudgelmer (mocno stary) był jego ojcem, Aurgelmer (przestarzały) dziadem.
30. Gagnradr. Mówże po szóste, skąd się wziął Aurgelmer między Jotnów (olbrzymów) synami? Naprzód mądry olbrzymie!
31. Wafthrudner. Z Eliwagu ciekły ropiaste krople, rosnąc, aż stały się olbrzymem, a iskry tryskały z południowego świata, gorąco dało życie szronowi.

32. Gagnradr. Mówże po siódme, jak spłodził dzieci ów stary olbrzym, bez zamięłowania niewiasty?
33. Wafthrudner. Mówią, że pod pachą zimnem zmrożonego (Hrimthursi) wzrosły, dziewczka i chłopiec razem; noga z nogą zrodziła, mądrego olbrzymia najmilszego syna.
34. Gagnradr. Mówże po ósme, co naprzód przypomnisz, albo wiesz, ty wszystkowiedzący olbrzymie?
35. Wafthrudner. W niezmiernej zimie, przed ziemi stworzeniem, zrodzon Bergelmer: naprzód to pomnę, że mądry olbrzym, był włożony w wór (Luthr).
36. Gagnradr. Mów po dziesiąte, skąd by był wiatr (Vindr) co dmie od morza, ludziom niewidzialny?
37. Wafthrudner. Hräswełg (trupożerca) zwany, siedzi w końcu nieba, olbrzym w orlej odzieży: z jego skrzydeł, ma wiatr wychodzić na wszystkich ludzi.
38. Gagnradr. Mów po dziesiąte, jeśli początek bogów, wszystkie Wafthrudni wiesz: skąd przybył Niorth, między synów Asów? Przybytki i obrazy zawsze kieruje i strzeże choć nie z Asów?
39. Wafthrudner. W Wanaheim (Wanów kraju) stworzyli dobrzy władcy, i dali w zakład bogom, z czasów przyćmieniem, powróci do domu do widzących Wanów.
40. Gagnradr. Mów jedenaste, co pojedynczy bohaterowie Einheriar działają, u ojca bohaterów, aż do dojrzałości władców?
41. Wafthrudner. Wszyscy pojedynczy bohaterowie, na podwórzu Odina, rąbią się co dzień, zbierają poległych, z bitwy do domu jadą, Aul (napój) z Asami pożywają i słońinę Sährimna (kiernoz) i bardzo zgodnie siedzą.
42. Gagnradr. Mów po dwunaste o olbrzymich runach i wszystkich bogów mów najprawdziwsze wszystkowiedzący olbrzymie.

43. Wafthrudner. O olbrzymich runach i wszystkich bogów mogę prawdę rzec; wszystkie albowiem obszedłem światy, dziewięć zszedłem światów, do Niflheim (chmurny świat) nisko, gdzie umierają śmiercią śmiertelni
44. Gagnradr. Wielem objechał, wielem doświadczył, wielu władców badałem: jacy żyją ludzie? Kiedy przeminie zwietrzona zima (Fimbulvetr) między ludźmi.
45. Wafthrudner. Życie i życia podnieta kryją się we wzgórku Hoddmimis (okolic pamięci?); poranna rosą, posilają się, a stąd rodzą się ludzie.
46. Gagnradr. Wielem objechał... skąd przyjdzie słońce, na przestrzeń nieba, gdy Fenris terażniejsze zniszczy?
47. Wafthrudner. Jedne córkę zrodzi Alf promienny nim go Fenris poźrze. Ta pojedzie gdzie władcy pomarli, po rodzicielskich drogach panna.
48. Gagnradr. Wielem objechał... jakie są panny nad ludu tłumem dozór trzymają?
49. Wafthrudner. Trojakiie tłuszczce, lecą nad miastem panien synów zwady (maugthrusis). Jedne z widm (Hamingior) upostacionych co na świecie są, choć od olbrzymów wykarmione.
50. Gagnradr. Wielem objechał... którzy z Asów dobrych bogów będą rządzić, gdy wygaśnie Surtra ogień?
51. Wafthrudner. Withar (zwycięzca) i Wale (mroźny) zamieszkają po bogach, gdy wygaśnie Surta ogień. Mothi (moc, dzielność, cnota) i Magni (siła, krzepkość) Miolnera (pałkę młot, obuch, tłuczek) otrzymają, i koniec wojnom dadzą.
52. Gagnradr. Wielem objechał... jakie Odina wieku skończenie, gdy przeminą władcy?
53. Wafthrudner. Wilk (ulfr) pochłonie, wieków ojca (Aldafauthr) Withar się pomści, zimną paszczą, rozszarpie wilka (vitnis) w boju.

54. Gagnradr. Wielem objechał, wielem doświadczył, wielu władców badałem: co powie Odin, nim na stos wstąpi, synowi do ucha?
55. Wafthrudner. Nikt z ludzi nie wie, co w dnia początku, powiesz do ucha synowi! Śmierć przewiduję, me skrytości wynurzyłem, i władców losy, gdym się z Odinem rozpierał moją wymową. Ty zawsze najmędrszy z ludzi.